

Γράφοντας στα κρυφά: το θρίλερ της Πιονγιάνγκ

Η συναρπαστική ιστορία
ενός Βορειοκορεάτη εργάτη
που, με κίνδυνο της ζωής του, έγραψε
μια σειρά διηγημάτων με θέμα
την καθημερινότητα στο πιο ασφυκτικό
δικτατορικό καθεστώς στον κόσμο.

Του Αθω Δημουλά

Στο διαμέρισμα υπ' αριθμόν 3, στον πέμπτο όροφο μιας πολυκατοικίας σε κεντρικό σημείο της βορειοκορεάτικης πρωτεύουσας Πιονγιάνγκ, τα παράθυρα ήταν καλυμμένα με μια διπλή μπλε σκουρόχρωμη κουρτίνα, σε αντίθεση με τα γειτονικά διαμερίσματα που –ακολουθώντας τους κανόνες περί ομοιομορφίας– είχαν κρεμασμένες λευκές κουρτίνες από νάιλον. Υποψιαζόμενη ότι οι μπλε κουρτίνες αποτελούσαν κάποιου είδους μυστικό κώδικα επικοινωνίας με κατασκόπους, μια απεσταλμένη του κόμματος έσπευσε να ερευνήσει τι συνέβαινε. Η Κιονγκ-χι, κάτοικος του διαμερίσματος, αποφάσισε να ομολογήσει την αλήθεια, γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το να κατηγορηθείς για κατασκοπεία. Αυτό που συνέβαινε, λοιπόν, ήταν ότι οι λευκές κουρτίνες ήταν διαφανείς και ο δίχρονος γιος της πάθαινε υστερικές κρίσεις όταν έβλεπε από το ένα παράθυρο το πορτρέτο του Μαρξ και

από το άλλο παράθυρο το πορτρέτο του Κιμ Ιλ-σουνγκ. «Φοβάται το πορτρέτο του Μεγάλου Ηγέτη μας;» αναρωτήθηκε έκπληκτη η απεσταλμένη του κόμματος.

Η παραπάνω ιστορία αποτελεί την περίληψη (των πρώτων σελίδων) ενός εκ των επτά ιστοριών που διαβάσαμε στην «Καταγγελία», το πρώτο βιβλίο που εκδόθηκε ποτέ σε οίκο της Νότιας Κορέας από συγγραφέα που ζει ακόμη στο βόρειο τμήμα της χώρας.

Πρόκειται για τον Βαντί, έναν άνθρωπο που κρύβεται πίσω από το συγκεκριμένο ψευδώνυμο προστατεύοντας τον εαυτό του, καθώς, πολύ λογικά, τα κείμενά του δεν κολακεύουν καθόλου την εδώ και δεκαετίες ισχύουσα κληρονομική δικτατορία της Βόρειας Κορέας. Αντιθέτως, μέσα από τις αλληγορικές ιστορίες του ο Βαντί διακωμωδεί το καθεστώς περιγράφοντας τα καθημερινά περιστατικά που συνθέτουν μια ζοφερή κατάσταση, γεμάτη αυταρχισμό και

κάθε είδους δεισιδαιμονίες.

Τα διηγήματα της «Καταγγελίας» γράφτηκαν τη δεκαετία του '90, στο τέλος της περιόδου διακυβέρνησης του Κιμ Ιλ-σουνγκ, αλλά θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν γραφτεί πριν από τριάντα χρόνια ή και σήμερα. Δεν έχουν ηλικία. Αλλωστε, ένα βασικό στοιχείο τους είναι η αίσθηση της ακινησίας. Μια παγωμένη εικόνα που παραπέμπει σε δυσοίωνα παραμύθι. Κοινή συνισταμένη των επτά ιστοριών είναι το πώς ο άνθρωπος ως άτομο συνθλίβεται από το απρόσωπο κράτος. Είναι χαρακτηριστική η ιστορία που ένας άντρας προσπαθεί να εξασφαλίσει άδεια ταξιδιού για να επισκεφτεί την ετοιμοθάνατη μητέρα του, αλλά η αρμόδια επιτροπή, η Υπηρεσία Αριθμός 2, αρνείται κατ' εξακολούθηση να του τη χορηγήσει, λόγω εντολής για ελαχιστοποίηση των μετακινήσεων εν αναμονή της Εκδήλωσης Υπ' Αριθμόν 1, όπου θα συμμετείχε ο ίδιος ο Κιμ Ιλ-σουνγκ.

